

Nerodno je bilo.

„Če zaprem šele ob enajstih, je mogoče, da res ne bom imela nič od tega... Dovolj je bojazljiv! A čemu bi imel vedno le Brencè korist, jaz pa samo trud? — Žabota je tepèc, toda vendarle — srčkan tepec.“

Tako je razmišljala gospa Liza ob desetih zvečer. Pravkar se je kavarna za hip izpraznila in pred blagajnico je sedel le še koncipist.

„Kar hitro... tod po stopnicah!“ mu je dejala. „Pa tiho... tu imate ključ! Takoj bom za vami.“

Stekla je sama po njegov svršnik in klobuk ter mu ju vrgla v roke.

Žabota je stekel navzgor, Liza pa je vzela biljardni kej ter porinila kazalec na viseči uri za šestdeset minut naprej.

Ko se je Jožko vrnil iz kuhinje, je sedela gospa že zopet na svojem blagajničarskem stolcu. Glasno je zazdehala, raztegnila roki in kakor zelo zaspana vprašala:-

„Kaj še ni enajst?“

Resnično, zaspani Jožko se je razveselil:

„Res... je že! Ali naj zaprem?“

„Najprej ugasi!“ je odgovorila gospa, zaklenila blagajno in odšla po stopnicah v stanovanje...

(Konec prihodnjič.)

JANKO SAMEC:

PAN.

Pod mojim oknom v vetrih park šumi
in skrit v grmovju stari Pan se stiska
in na piščalko svojo pesem piska,
skrivnostno pesem davnih, davnih dni.

Čez bele steze sklanjajo platane
zamišljeno se kot pobožne nune,
ko molijo vse v božjo voljo vdane —
V fontanah lomijo se žarki lune.

Ne spijo rože v gredah. Samo trudne
nagnile k tlom so drobne glave svoje,
da bolje čule bi resnice čudne,
ki stari Pan jih vsako noč jim poje.

*Nisi napak petnik - Samec
OK, 28/2.1920.*